

splošnejšo domovinsko pravico šele pred desetletji priboriti Lacan: da je želja namreč neuresničljiva; da je objekt želje v bistvu neko prazno mesto. (Oziroma kot bremo v »Koraku do sanj«:

»Korak do sanj.
Moralo bi jih biti nešteto ...
Nikoli ne privedejo na cilj ...
Cilja ni.
Je le vse, kar srečaš,
začutiš in
spoznaš na poti do cilja ...«)

Seveda ima konkretna želja vsakič svoj navidezen objekt, vendar ko ga doseže, spozna, da je bil »cilj poti« navidezen, da želja ni tisto, kar se kaže, da njen cilj ni nekaj konkretnega, temveč vedno »nekaj več«.

Stremljenje po tem »nekaj več« — tisto torej, kar bi v filozofiji nemara poimenovali stremljenje k transcendenci — pa je tudi tisto, kar deluje tako doživljanemu in prakticiranemu alpinizmu poseben status. Spoznanja, ki jih omogoča »avantura gorništa«, namreč niso daleč od spoznanj, ki jih nudi »avantura duha«. Seveda: enako kot pri filozofiji, kjer večini filozofov v mišljenju ni dano videti avanture duha, je tudi pri alpinistih. Redki so tisti, katerih doživetja se iz sveta banalnega vida uspejo prebiti v svet hrepenenja po nedosegljivem. Redki, a zato so njihova pričevanja toliko bolj dragocena. »Korak do sanj« je nedvomno eden od njih.

Tomazinova knjiga pa — brez tega opozorila bi bil ta prikaz nepopoln — ne more prikriti tudi svoje literarne ambicije. Kompozicija je premišljena, skrbno načrtovana, prav tako stavki, besede izbrane z veliko skrbjo. Za napetost skrbijo dogodki sami, popestreni z iskricami humorja, ki se večkrat prepleta tudi s kančkom samoironije (Tomazin se je trudil, da bi »dnevnik« napisal avtentično, se pravi z vidika osemnajstletnega zagnanca). Spretnost torej, za katero kažejo pisci alpinističnih knjig nenavadno nadarjenost. In hkrati razlog več, da knjigo vzamemo v roke.

Tomo Virk
(Dnevnik)

Divje vode v Jugoslaviji

V vrsti knjig, namenjenih ljubiteljem divjih rek, ki jih je napisal dunajski profesor Hans Matz, smo dočakali tudi eno, ki je posvečena le Jugoslaviji, oziroma skoraj le Jugoslaviji — na koncu je dodano še poglavje o Grčiji, nekako dopolnilo k že izišli knjigi o grških divjih vodah.

Tudi o naših divjih vodah je profesor Hans Matz že pisal. Pred leti je izdal drobno knjižico o slovenskih divjih vodah. Naše reke je predstavljal tudi v drugih knjigah, tiste najlepše in najbolj poznane seveda.

Knjiga, ki je izšla sedaj pod naslovom »Wildwasserfahrten in Jugoslawien«, posveča zato sorazmerno več pozornosti do sedaj manj poznanim rekam. Nekatere je kajakaškim krogom v nemško govorečem svetu odkril šele prav profesor Matz.

Opisanih je petdeset jugoslovanskih rek in od tega štirinajst iz Slovenije. Kar se teh tiče, je to najbolj izčrpen prikaz, ki si ga je moč misliti, glede drugih delov Jugoslavije pa pravi nekje celo sam avtor, da so možna še mnoga odkritja in prese- nečenja. Po tej plati Jugoslavija ni več nepopisan list, ni pa tudi povsem prebrana knjiga.

Knjiga je razdeljena na dvanajst poglavij, ki ustrezajo posameznim območjem v Jugoslaviji, in na dodatek o Grčiji. Ta območja seveda ne ustrezajo razdelitvi Jugoslavije po zgodovinskih in etničnih vidikih, ampak so prirejena potrebam kajakaša, ki potuje z avtom.

Prvo območje tako obsega zahodni del Slovenije in Istro, drugo območje vzhodno Slovenijo ter del Hrvaške — in tako naprej. Vsako območje je opremljeno s skiciranim zemljevidom in s poglavji, ki opozarjajo na druge kulturne in naravne znamenitosti. Prvemu poglavju je tako dodan zapis o Julijskih Alpah in kratko poglavje o naših kraških jamah.

Avtorjeva posebnost so kratka pripovedna poglavja, ki prinašajo svežino v sicer poučen tekst.

Omeniti moram seveda tudi prek trideset odličnih fotografij, ki pričarajo lepoto naših rečnih pokrajin.

Na koncu so po abecednem vrstnem redu še enkrat našete vse reke Jugoslavije in Grčije in označene s številom zvezdic, ki naj bi jim pripadale kot nekaka oznaka za »kvaliteto«, seveda glede na tehnično zahtevnost, čistost vode, lepoto okolja in tako naprej.

Najvišjo oceno, to je štiri zvezdice, sta si po avtorjevem mnenju v Sloveniji tako prislužili le Soča in Savinja, po tri zvezdice pa je prisodil Koritnici in Radovni.

Matzova knjiga bo k našim najlepšim rekam prav gotovo privedla še mnogo več kajakaških turistov, kot jih je prihajalo že doslej. Pomagala bo razvijati naš rečni turizem in jih s tem morebiti pomagala obvarovati pred nikoli nehajočim se nasiljem energetikov.

Za nas Slovence vidim v tem njen največji pomen.

Borut Korun

Razprodan Vodnik

Letošnjega julija je pri Planinski založbi Slovenije izšla knjiga Jožeta Dobnika »Vodnik po planinskih postojankah v SR Sloveniji«. Komaj pa je bila naklada, 3000 izvodov, na prodajnih mestih, je skorajda v hipu pošla. To je na eni strani velikan-